

La Naționalul ieșean se disponibilizează o „vedetă”

N-a jucat o varietate prea mare de roluri, de fapt a strălucit într-unul singur: cel din *Chirița* lui Alecsandri, unde era inegalabil. N-avea trac, nu-l speriau aplauzele sau rîsetele publicului, se simțea în largul lui în văpaia reflectoarelor și în acordurile muzicii.

Numele lui de afiș e **Marcel**, acesta fiind și apelativul la care reacționa. Veleitățile artistice pe care le-a dovedit de-a lungul anilor pe scândura celei mai vechi scene a țării l-au făcut unul dintre cele mai îndrăgite personaje. Tot colectivul îl simpatizează.

Lucru rarism în lumea teatrului, unde subiectivismul, orgoliile și dorința de succes fac să sară adesea multe scânteii. Poate ați ghicit, poate nu: Marcel este un cal. Un cal european, care dispune de toate documentele de identitate impuse de normele UE: are carnet de sănătate, are propriul microcip.

N-a semnat niciodată în statele de plată ale Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași, deși s-a comportat exemplar: n-a întârziat, n-a ratat nici o intrare, n-a uitat nici o „replică”. În conformitate cu legislația autohtonă pentru instituțiile bugetare, Marcel a fost înregistrat în scripte la capitolul „mijloace fixe”.

A fost cumpărat, dintr-o sponsorizare, cu 2 milioane lei vechi, în 1999, dintr-un obor. A „prins” rolul și a devenit vedetă datorită unui eveniment tragic. I-a succedat lui Murache, alt protagonist necuvântător, folosit în același spectacol cu *Chirița*. Murache n-a avut un destin prea fericit. A sfârșit furat de geambași și transformat, probabil, în salam. Într-o situație de asemenea forță majoră, a intrat în scenă Marcel, care, fără prea multe repetiții, s-a descurcat la fel de bine ca antecesorul său. Dacă montezi *Chirița* în stil clasic, așa cum e aproape obligatoriu să mizezi pe travesti, tot la fel trebuie să te gândești ca „armazoanca” să-și facă intrarea călare pe un asemenea roib. Marcel a fost alintat de toată lumea încă de la debut. Locuiește confortabil în grajdurile de la maternitatea „Cuza Vodă” și mănîncă numai fân de calitate, preferându-l pe cel cosit din curtea Casei „Pogor”. Ce vreți, e o cabalină cu pretenții și cu gusturi rafinate!

Numai că viața în lumea teatrului e grea, iar gloria e trecătoare. Pentru fiecare vine o vreme când luminile rampei se micșorează, apoi se sting. Nu peste mult timp, Marcel va fi scos din scriptele Naționalului. Nu mai e nevoie de serviciile sale. Va fi disponibilizat.

Fiindcă a fost atîția ani devotat scenei, i se caută un loc potrivit pentru odihnă. Poate alte instituții din urbe au nevoie de el. O altă variantă e să-l ia unul dintre angajați care locuiește la țară și i-ar putea purta de grijă. Ar fi un fel de retragere la pensie, în liniștea idilică a satului, după o carieră atît de solicitantă precum cea ...actricească.